

БОЛЕРО

Звичайно, я знав, що десь існує ця кнопка. У ній закладені всі коди ядерних арсеналів планети. Іноді я навіть подумував про людину, під чиїм шорстким пальцем знемагає від млості ця гладенька кнопочка. Можливо, цей палець належить Президентові, або — Головнокомандувачу, а можливо — начальникові Управління Безпеки. Хоч би як там було, але іноді, пізньої ночі, я завмирав від незрозумілого почуття — суміш солодкого очікування зі страхом — уявляючи цей спокійний, що згинається, як і належить, у трьох місцях, товстий палець з обгризеним нігтем. Іноді я ніби перевтілювався у самого володаря: не він, а я стояв біля напівосвітленого пульта в бункері, напівсонний, самотній, відімкнувши власним ключем потаємні двері свята святих. І всі образи — на людей, на суспільство, на світ — здіймалися в мені, коли я пестив вм'ятину заповітної кнопки.

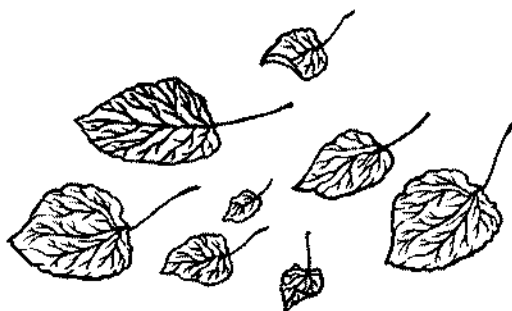
Так, мені було солодко розгойдуватися на гойдалці почуттів, які то відроджувалися, то згасали самі собою. Колишні образи, ігнорування мене всіма, принижена гідність — прокидалися

з небуття, оголювали у вищирі зуби: та зненацька думка про мільярди життів, великодушність, прощення всіх і вся — брали гору. І тоді подушечка мого пальця, що було розплескалася, повертала собі належний їй кулястий стан. Кнопочка, вона була моєю улюбленою іграшкою — під час нічного неспання: коли я, викотивши з гаража свій чорний «кадилак», під'їхавши на ньому до замаскованої під дачне селище бази, спускався під землю — щоб тут, у порожній просторій залі, при світлі однієї лише контрольної лампочки плекати своє почуття влади.

Нехай там, у денному житті, я був усього лише жалюгідним жебраком, ізгоєм, якого усякий норовить вдарити: для мене солодкі були ці удари! Я любив їх! Я — справжнісінький Президент, Головнокомандувач, начальник Управління Безпеки. Я навіть хотів, щоб удень мене якомога більше принизили — не пустивши на поріг дорогого ресторану, вдаривши по голові на зупинці: з тим більшою втіхою я буду пестити заповітну кнопку цієї ночі. Пестити, покусуючи губи.

Коротко кажучи, всі ці дурощі колишньої уяви — я згадав про них, коли ця жінка почала верзти таке, що купи не три-малося. Річ у тім, що мене у місті К. спіткала жахлива невдача: моє життя, мої плани, надії — все розвалилося, тріснуло по швах. Тому що я, виявляється, не мав жодної ваги, і навіть більше того: я був нікчема, ніщо. У їхніх очах. Я це відчув — як вони дивляться на мене. І мені ще сказали на прощання: «Ви нам не підходите. І взагалі — таких у нас багато». Коротше, вони не хотіли мене знати: ні в одному, ні в іншому міністерстві. Я намагався якось відстояти себе — простягав їм папери, твердив щось про витрачені зусилля. Мені було незручно самому говорити про свої чесноти. Вони дивилися на мене на-смішкувато й чекали, коли я заберуся. Я не був для них талантом, аж ніяк.

ЗМІСТ

Болеро	5
Інфаркт	13
Пробач, чи що	18
Мій Барабанкін	24
Кінець світу	31
Пташка, яка замерзла на льоту	37
Вдома у Бога	46
Автор	58
Чому я не втомлююся жити?	69
Це говорю я	89
Сміттепровід	133